

ΠΑΛΗΣ ΚΩΠΑΡΙΣΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Βιβλιοθήκη Κόνιτσας
Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΔΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟΥΤΤΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗ

Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΠΑΝΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΓ. ΕΙΣΑΓΩΓΗ: 55845
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: 3/9/2014
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΡ.: 889.1 ΚΥΠ

Κωδ. Εξ: 8970

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ
ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗ

εκδοσεις
Γ. ΣΠΗΛΙΩΤΗ

1986

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

ΠΑΝΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ
ΚΟΛΧΙΔΟΣ 35
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ-ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΠΗΛΙΩΤΗ
ΚΙΑΦΑΣ 3 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 3634533

Στήν Κοραλία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΤ

Πῶς νά γίνει ἡ πέννα μου πλωτή
σέ τοῦτο τό λευκό πέλαγος
τῆς σιωπῆς

Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Α' Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

Γληγορώτατα αναδύει
Τά αιθερόλαμνα φτερά

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔ. ΜΠΑΪΡΟΝ

Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Ἡ τύχη τῶν ἀποδημητικῶν

Τὰ ροῦχα δανεικά

Ἕνα ζευγάρι ἀρβύλες ἀντρικές

Ἕνα παντελόνι μέ τιράντες

Ἕνα πουκάμισο

καί δίπλα στά χεῖλια μιά λειχήνα

Εἶχα τὰ χέρια σφιγμένα προσοχή

τὰ μάτια κλειστά

Στή φωτογραφία ἦταν ἀκόμα

ὁ ἀδερφός μου

ἡ μάνα μου, νέα

συγγενεῖς

Μιά στέγη

Ἕνας τοῖχος μέ τόν ἀριθμό 224

καί σέ μιά ἄκρη τό χάος

Ἔγραφε

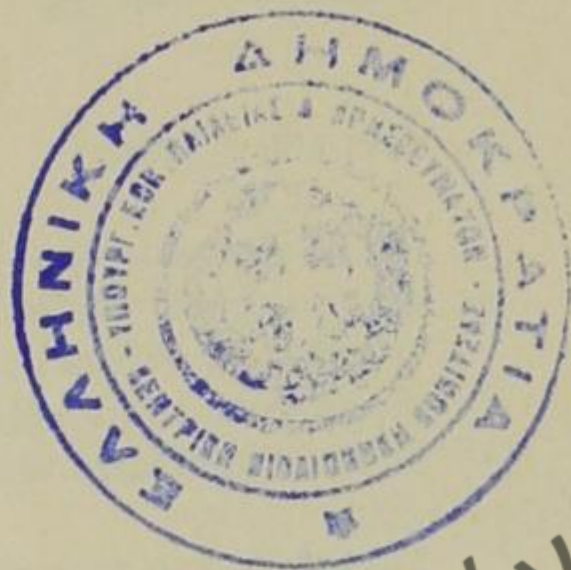
Ἡ Μάρθα παντρεύτηκε

Πῆρε καλό παιδί

Φυσοῦσε ἀέρας καί τὰ κλείσαμε τὰ μάτια

Τὰ παιδιά εἶναι βγαλμένα

μπροστά ἀπό τήν Πασχαλιά

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

“ Ασκηση σιωπῆς

“ Ολα μᾶς τὰ πῆραν

Μέ τὰ γυαλιά τὰ σπασμένα στό αἷμα
καί τή σκουριά τοῦ χρόνου γύρω στά δόντια
Ἡ ἀγάπη νά σοῦ γελάει
καί τό φυλαγμένο μαχαίρι
νά προβάλλει ἀργά μέσα στή νύχτα

Συλλαβίζει ἓνα τόσο φῶς

Πρασινίζουν οἱ πόθοι πάν’ ἀπ’ τοὺς φράχτες
κι ἀστράφτει μιά ἄνοιξη
στίς κορυφογραμμές, πιωμένη
Φυσάει ἓνας ἀέρας στίς πορτοκαλλιές
Τί νά μηνάει;
Χαμένος ἀνεμίζω ἓνα κόκκινο παλτό

Ξέρω τόσο λίγα γιά τό αἷμα
ἢ τὰ ξέχασα ὅλα

Ἐκφοβισμός

Μέ τά μάτια ἀνοιγμένα σάν κάστανά
καί τό χνουῶδι στεφάνι στό φῶς

Ἦρθε μιά λάμψη βουβή
Τινάχτηκε

Ἐγραψε ἓνα κύκλο στόν οὐρανό, ἔπεσε
μέ τό μισό φτερό πάν' ἀπ' τή λάσπη
Κοκκινίζει τό πουκάμισο στό στήθος
Γύρισε ἡ μάνα κι ἔσβησε
μέ τό λυγμό τοῦ λύκου

Ἡ μυθολογία τῶν τύψεων
εἶναι μιά ἄλλη ἱστορία

Βιβλιοθήκη Κόνιτσας
Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ὁ ἐπιλοχίας τοῦ χρόνου

Δέ βαστῶ ἄλλο

Ὅλο σιωπές θυμᾶμαι

Τό μαχαίρι πού κόβει τό φῶς
καί κείνη τή μπλούζα πού μοῦπλεξε
μέ τό κόκκινο στό μανίκι καί στό λαιμό

Ἐπ' ὤμου

Ἄπειρο τό γαλάζιο στίς πλάτες μου

Ἐπ' ὤμου χτῆνος δέν ἀκοῦς;

Χτυπάει τό αἷμα στίς φλέβες μου
μεθάει

Γυρίζω στόν ἥλιο

Σταγόνα ὁ κόσμος

πάνω στά βλέφαρα

Θά πέσει καί θά τσακιστεῖ

Τό μπόϊ

Τόν ξερρίζωσαν
καί ὕψος μέγα ἀπεκαλύφθη

Εὐρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Τρελλή μάνα

Νύχτα

Κάλπαζε τό φεγγάρι

Τό χορτάρι πρασίνιζε πάν' άπ' τό χιόνι

Σηκώθηκε ἕνας άέρας

του ἄνακάτωσε τά μαλλιά

τόν πήρε σέ μία κόκκινη κλωστή

"Αναβε τό καντήλι ή μάνα του
νά γυρίσει

"Ενα σκυλί τόν ξημέρωσε άλυχτώντας

"Εσφιξε τό μαντήλι κι άποκοιμήθηκε

...σά νάταν θολό τό φεγγάρι

Τό φουστάνι τής Μάρθας

στάλλαζε αίμα μέσ' στον καθρέφτη

"Ασπρο μέ τά χορτάρια στούς ώμους

Τήν κύλησαν νύφη μέσ' στα χάλιασματα

Τρείς ήταν μάνα στό χακί

"Αρπαξε τ' άλογο ο άδερφός και χάθηκε

Είχε μία καταχνιά στις καλαμιές

Πήρε ή άνοιξη

και τά δέντρα μάτωναν

Σηκώθηκε μέ τό αίμα στά μάτια

Ποίός είναι 'δω είπε

και βούλιαξε στή σιωπή

"Αλειψε μία φέτα μέ βούτυρο

Τό τραπέζι μεγάλωνε όλοένα

μέσ' στό δωμάτιο

Τής έσφιξε τό λαιμό

Πήρε τό τσεκούρι και τό λιάνισε

Ο περίπλους

Διασχίζω τή λίμνη,
κόβοντας τό κορμί μου
οί καλαμιές ὡς τή μέση
καί τά χορτάρια
Λιγαστεύει τοῦτος ὁ τόπος
καταπίνοντάς τον
συνέχεια ἀρχαῖα νερά
Λάμνει ὁ θάνατος ἀντλώντας τό φῶς
Πόρτες ἀνοιχτές
αὐλές, μεγάφωνα
αἰθέρας καί δεκανίκια
Οἱ ἄλλοι τρέχοντας μέσ' στίς στολές
μέ τό κουτάλι στήν τσέπη
καί ἄλλοθι σίγουρα
Ἰδιες οἱ συμπληγάδες
Κορμιά φυτεμένα
καί δίπλα δυό χέρια
ἀνθισμένα πάν' ἀπ' τό πράσινο
Τά λυγίζει ὁ ἄνεμος
στέλνοντας τή γύρι ὡς ὀρμήνεια παλιά
πάν' ἀπ' τοὺς λοφούς

Ἔνα ἀντέχει

Ἐκεῖνο που κρατᾶς ἐπίμονα μέσα σου

Ἀντιγόνη

Μέ τή λήκυθο στά μάρμαρα
καί τό φίδι τοῦ χρόνου
ν' ἀσπρίζει στό βάθος

Βουλιάζουν τά κόκκαλα στό φῶς

Θυμᾶσαι

Σηκώνεται ἓνα σύννεφο
ῶς τά μάτια σου
καί παίρνει βροχή
ῶσπου
βλασταίνει ἓνα στάχυ
λευκό
κι ὅλο ψηλώνει
πάν' ἀπ' τό στόμιο

Ξανά

Ἡ ζωή χαμηλά
θροίζοντας στό χορτάρι
κι ὁ χρόνος νά σοῦ γελάει
Νά σέ γελάει
ῶσπου ξετυλίγονται ὅλα
καί ξεμακραίνουν, κι ἄς εἶναι δικά σου

Κηλίδες καί χρώματα

Στέκεσαι στή γωνιά τοῦ δρόμου
καί προβάλλει ἡ ἱστορία ἀβίαστα
Τό δίχτυ, τό κόκκινο λουτρό
κι ὁ πόνος τοῦ τσεκουριοῦ
ἀπό μιά γυναίκα π' ἀγάπησες
πού πλάγιασες νύχτες καί νύχτες
Τή μάλαξες νά γίνεις ἓνα μαζί της

Οἱ μαντατοφόροι
μηνοῦσαν τό θάνατο
καί σύ γελοῦσες τοῦ ἡλίου
μέ τό φουστάνι τῆς Πασχαλιᾶς
μέ τό στόμα ὑγρό
καί τίς φλεβες πού φούσκωναν
κουβαλώντας τή φλόγα μέσ' στό κορμί σου
Ποῦ θέλεις τώρα νά σταθῶ;

Ἦ Ὄλα γύρω μου χαμηλώνουν

Ἦ Ἐρχεσαι πάλι σά χώρα καινούργια
Μέ ξαφνιάζεις
κι ἄς εἶσαι ἡ ἴδια
μέ τίς πλαγιές ἀλλαγμένες
καί τά ποτάμια νά τρέχουν ἀλλοῦ

Θά χαθῶ μέσα σου πάλι
καί θά γεννηθῶ ἀπό σένα
Καί θ'ἀν' ἡ σειρά μου
νά τοῦ γελάσω τοῦ χρόνου
νά τοῦ δείξω τὰ δόντια

Θά κατηχηθῶ πάλι
στό φῶς καί στή θάλασσα

Τούτη τή φορά
θά μέ φιλήσει ἡ θάλασσα
κι ὕστερα θά χαθῶ

Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Β' ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ

ρίζης γάρ οὔσης φυλλάς ἴκετ' ἐς δόμους
σκιάν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός
Στιχ. 966,967

ΑΙΣΧΥΛΟΥ, ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

ΕΛΛΑΣ Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Τό τρένο

Οι γονεῖς μου
ξεκινοῦν ἀπό τὰ σύννεφα
μέ μία θλίψη βροχῆς
Σήκωσαν τό φόβο γύρω μου κισσό

-Τῶν συνετῶν ἀνεμίζουν τά στάχια

Ὡστόσο κάτι μέ κλέβει
Τρέχει ἡ ζωή μου
βαγόνι-βαγόνι στ' ἀγκάθια
ὥσπου γυρίζει ἄδειο τό τρένο
καί τό τυλίγει ἡ σιωπή

Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

· Ο χορός τῶν μεταμφιεσμένων

Μέ τά πόδια κλεισμένα σφιχτά
ὄλο τ' ἀπόγευμα
νά μή φανοῦν τά παπούτσια τά τρύπια
Ντρεπόμουν
καί μέσα οἱ ἄλλοι νά χαλοῦνε τόν κόσμο
σέ γλῶσσες καί γλῶσσες

· Ἀνώφελες γενιές κουβαλώντας
τρόπους καί ψέμα
καί μυρωδικά νά τυλίγονται

Γκρεμίζονται ὅλα στό φῶς

Μεγαλώνεις ξαφνικά

Κι' εἶναι νύχτα
καί τό φεγγάρι πατάει
ἀπό τοῖχο σέ τοῖχο
ὥσπου
ἔρχεται ἀργά, θαμπά
μέσα στό τρίσπρατο
ὁ μυθικός συγγενής
Τυφλός
μέ τό αἷμα ξεραμένο στίς κόγχες

Πλησιάζει μέ τά πουλιά στούς ὠμους
μέ τό λουλούδι πού ξερρίζωσε πρὶν γονατίσει
νά τό πετάξει στό ποτάμι τοῦ καιροῦ

Ο κυνικός
κι εκείνη πού τήν είπαν αλήθεια

Νά κρυφτείς ή νά τήν κρύψεις
Βουλιάζεις κάποτε μέ τών καιρών τό βάρος

Νά τήν κρύψεις
άπ' αυτούς μέ τό μάτι τοῦ κύκλωπα
τούς πολύφημους

Από τούς δούλους

Καί δέν έχεις
παρά δυό χέρια
καί μία καρδιά άγριμιού πού λαχτίζει

Βγαίνεις στό φώς
μέ τ' άσπρο ραβδί τών τυφλών
κι ό καιρός όλοένα στενεύει

Σέ κυνηγοῦν

Τό ρολόι
Οί λόγχες
κι όλο γλιστράς στίς μονιές
Σταίς βραχους
στίς ριζες τών δέντρων
στην άλλη μεριά τών όνειρων

Καί τό φεγγάρι π' άγάπαγες
κάθε πού βγαίνει τρομάζεις

Μέ τίς φόδρες γεμάτες βροχή
μέ γάζες
μέ τά δόντια σπασμένα
μ' ό,τι άπόμεινε, κρύψου

· Από τό σκυλί π' άλυχτάει στό βάθος

Οί φίλοι τῆς νιότης σου χάθηκαν
Σιωπηλό τό καράβι
γλιστράει στόν καιρό καί στά πεῦκα

· Απόμεινες καί μαθαίνεις τά ὄπλα

Τό ποτάμι
Τό σάπιο γεφύρι

Φωλιάζει ὁ φόβος στό στήθος
κι ὅταν δέν ἀπομένει ἄλλο
λές τόλμη τό πού θά κάνεις

· Ακροβατεῖς

Σέ πιάνουν
σοῦ σβήνουν τά μάτια
καί χυμᾶς σάν τ' άγρίμι στίς λόγχες

Οί άργυραμοιβοί

Μέ δίχως ἥλιο
Μέ τό κορμί σου
κούφιο καράβι πού τρίζει
π' ἀποκοιμιέται
καί πού ξυπνάει σέ πέλαγ' άφιλόξενα·
σ' ἓνα ὑπόγειο
πού ξέρει ἱστορία
κι ἐξομολόγηση
Πού ξέρει τό αἷμα

Ζωές διαγράφοντας
μιά μικρή καμπύλη φωτός
μέσα στή νύχτα
σάν τίς πυγολαμπίδες
κι ὕστερα πάλι σκοτάδι

Νά ξεχνᾶς
νά κυλοῦνε ποτάμια στίς φλέβες σου

Νά σέ γυρεύουν

Νᾶρχονται κοπέλλες
μέ μῶβ καί πράσινα χεῖλια
μέ φίδια στά χέρια
μέ φῶς ἐπιτάφιο
Σοῦ δίνουν τ' ἄνθια
κι ἀποκαλύπτονται λεπρές

Ἀπό τόν τρόμο στό πένθος

Μαζεύει ἡ νύχτα
σέ χίλια δοχεῖα
νερό τῆς βροχῆς
καί τό ποίημα
κρύο φεγγάρι κατ' ἀπ' τό στρῶμα σου

Χαράζει ἓνα τόσο φῶς

Γυρίζω στό παραθύρι
Σκαρφαλώνω
κι ἀναδύεται ἓνα σπίτι, ἀργά
Σημαία μέσ' στό γαλάζιο
μέ σκυλί καί μέ φράχτη

Φυτρώνει ὁ κόσμος στό φῶς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Γ' ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Κι οί ποταμοί φουσκῶναν μέσ στή λάσπη τὸ αἷμα
γιὰ ἓνα λινὸ κυμάτισμα γιὰ μιά νεφέλη

Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ, ΕΛΕΝΗ

Εθνικὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κόνιτ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Τό καλοκαίρι

Πίσω από τούς θρύλους τοῦ καλοκαιριοῦ
βλασταίνει ἓνα κορίτσι γυμνό
Ἀνεβαίνει ἡ βουή τῶν κυμάτων, ὑπόγεια
δημητριακή

Ἀνοίγει τά μάτια
καί χύνεται ἔφηβη ἡ θάλασσα
νά μέ πνίξει

Εὐρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

~ Αγνοια

~ Ηρθα για δέκα λεπτά είπες
δίχως νά ξέρεις
πόσο χρειάζεται ο φονιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Μ' ἓνα κοντύλι φῶς

Περνᾶς στό νερό
καί πέφτει ἓνας ἥλιος στά πόδια σου
Βαθαίνουν
Τυλίγουν τή θάλασσα
κορδέλλα διπλῆ
μ' ἓνα χνούδι ξανθό ἔκει πού δένουν

Κι εἶναι ἡ θάλασσα
ἔτοιμη νά τή δωρίσεις

Εὐρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Γυφτάκι

Τό φουστάνι σφιχτό
νά γράφει πολύτιμα
βουνά και χαράδρες

Σέ ξεκουμπώνει ο ήλιος
κυλάει τό φῶς πάνω στό δέρμα σου
Καί σύ ἐπιμένεις
Γυρνᾷς γυφτάκι, μ' ἓνα καλάθι βότανα
κι ἓνα σιωπή

Τραυλίζει ο ἄνεμος στά μαλλιά σου

Προοπτική

Οι δύο τους άγκαλιασμένοι

Μπροστά τους τό βουνό
Χιονισμένο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Κι ὅμως

Μέ τά χέρια στίς τσέπες
μ' ἓνα φύλλο στά δόντια
μιά χάνεσαι
μιά βγαίνεις στούς δρόμους

Τά βράδια σέ μετράει ὁ καθρέφτης
Σέ κόβει
σέ χρώματα καί σχήματα πού φοβᾶσαι

“Υστερα κλείνεις τό φῶς

Τί κάνεις καί κάθε πρωί
ἡ αὐλή σου γεμίζει ναυάγια

· Ο θάνατος τοῦ κύκνου

“Ωρα νά κρύψεις τό λαιμό σου
μ' ἕνα γιακά ψηλότερο·
καί μάζεψε κάπως τά φτερά σου

Εὐσσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Δέντρο τῆς πόλης

Τά μάτια σου χαραγμένα στήν πέτρα

Νά φυσοῦν οἱ αἰῶνες
καί τό σκουλήκι τοῦ χρόνου
νά τρώει

Θυμᾶμαι
νά σέ γυμνώνει ὁ ἀέρας
νά καλπάζει ὁ ἥλιος στά δόντια σου
νά ριγᾶ τό νερό κάτω ἀπ' τά γόνατα
Κνημες μέ πράσινο χορταριοῦ
Οἱ γρατζουνιές
κύκνοι κι ἐλάφια σκαλισμένα στό δέρμα σου

Τί θά πῶ πάλι στή μάνα μου;

Τά φύλαγες ὅλα
μέ φόβο
μέ πρέπει

Ὡστόσο τίς νύχτες ἔφεγγε τό κορμί σου
βαθαίνοντας

Μιλοῦσες γιά μιά σκάλα
Ποῦ σ' ἔβγαλε πού τήν ἀνέβηκες;
Σέ τί βυθούς; Τί σύννεφα;

Καί νά
κεῖνα πού θέλησες σέ βαραίνουν
σάν τά ζῶα τ' ἄρρωστα
πού δέ λές νά τ' ἀφήσεις

Πίνεις τώρα καί τά μεθᾶς

· Η διαδρομή

· Από τό σπίτι βγαίνει στό δρόμο

· Από τό δρόμο στό θάνατο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Ἡ φωτογραφία

Σέ συνθέτω
κομμάτι κομμάτι
Τά μάτια
τά χείλη
ἢ κόκκινη μπλούζα σου
τά χέρια

Διάπτοντα πάθη

Ἡ μνήμη μου
σέ ἀτέλειωτες γάζες φωτός

Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Τό ναυάγιο

Από τις ρωγμές μου
περνάει ή φωνή σου
καί μέ βυθίζει

Σύ, ή παρέχουσα τό μέγα ἔλεος

Εὐσεία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

“ Οσο κρατάει ὁ στεναγμός

Φωλιές τοῦ ἀνέμου τὰ χέρια σου
φλάουτα ξεχασμένα

“ Αδειος σά δέντρο γυμνό
σκύβω εὐλαβικά
στόν σεπτὸ Ἰούλη τῆς ράχης
καί τὰ φιλῶ

Οἱ στήμονες τῶν κρίνων μεσίστιοι

Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ὁ μηχανισμός τῆς ἀντοχῆς

Θαυμαστικό τό κορμί σου
λυγίζει σέ μιά καμπύλη ἐρωτηματική
Χλωμιάζει
ὑστερα χάνεται

Μιά σωτήρια σκόνη
σβήνει τ' ἀποτυπώματα

Ἔλα πληγωμένα κι εὐσταλῆ
ὥς τή μέρα πού
οἱ ἀνεπαίσθητες ρωγμές
θά ρίξουν τοὺς τοίχους
καί τόν μοναδικό ἔνοικο

Εὐσσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Δ' ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΝΟΣΤΟΥ

Πώς μ' ένα άστέρι ή νύχτα γίνεται πλωτή.

Τ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΕΚΡΟΔΕΙΠΝΟΣ

Ευρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Ο κυνηγός τῆς ἐπιστροφῆς

Στόν Θ. Πανδῆ

Ξερό τό χορτάρι
Σέ πονοῦσαν τά χέρια
Τά κόκκαλα γλυμμένα στό φῶς
καί τ' ἀχνάρια τῆς ρόδας σβηστά
Χαμένα ὅλα τά σκυλιά

Ἐσύ στά γόνατα
κι οἱ πόρτες ὅλες ἀνοιγμένες στό φόβο
Γιά μιά φορά εἶπες
καί μ' ὅποιο τίμημα

Στάζει ὁ χρόνος στό κελάρι

Ἀνοίγεις τά μάτια
καί τό σπίτι
Ξεκοιλιασμένο στό βυθό
μέ σπαραγμένους τούς κήπους
καί τίς κρυφές καλλιέργειες

Τό σαβανώνει ἡ σιωπή
μέ φύκια καί νήματα κόκκινα

Σάν όνειρο

Δύσκολο σπίτι
· Ακλείδωτο
κι όλο μιλοῦσαν γιά κλειδιά
Τά τζάμια σπασμένα
καί ή βροχή νά ξαπλώνει
Ξέμπλεκη ώς τό κρεβάτι
· Η καταπακτή τῆς σάλας
ἔβγαζε ώς κάτω στόν κόσμο τόν άλλο
· Εφτανε ό άγιος ώς τήν αὐλόπορτα

Σκοτεινά κορμιά
πού ἄπλωναν ρίζες τίς νύχτες
περνοῦσαν κάτω από τούς τοίχους
κι ἔβγαιναν μπροστά στά παράθυρα
λάμποντας
· Ελειωνε τό δωμάτιο
καί τό ρολόι γέμιζε ἀρπαχτικά
Φύτρωναν μάτια στήν ὄροφή
κι ἄνοιγε χάσματα τό κορμί μου
· Ετρεχαν όλοι τριγύρω μέ δάδες
· Ανοιγε ή πόρτα
καί χάνονταν οί διαστάσεις
Μιά γυναίκα γυμνή, στά γόνατα
ἔλαμπε μέσ' στίς φωτιές
Κίτρινη μ' ἓνα ἀδιόρατο κόκκινο στά ζυγωματικά
· Υστερα ἔμπαιναν αὐτοί μέ τίς στολές
Ψίθυροι κλάματα καί ποδοβολητά
ώσπου καίγονταν όλα σά δάσος
καί ξυπνοῦσα

· Ακούω ακόμη τίς φωνές

Δίχως απόκριση

Κάποτε άγριεύουν οί νεκροί πού κουβαλῶ
μ' άνακατεύουν
Ποιάν ιδιοτέλεια μου κεντουίν
πού την ξεχνῶ
καί ποιάν ύποταγή
Συλλογιέμαι πόσο αίμα θέλει
νά γίνει πάλι τούτη ή ζύμη
Πόσα μανίκια άνασηκωμένα

Βγαίνουν τίς νύχτες στίς άκρογιαλιές
κάτ' άπ' τά πεύκα κι ιστοροῦν

Σοκκάκια βρεγμένα στό φῶς
χαμένα στούς κάμπους τούς άδειους
μέσ' στά ξερόχορτα
Φωνές πού συντροφεύουν τόν άνεμο
Κορμιά πού πέρασαν, δυνατά
μέ τά σφυρά τους άτρωτα

Καί συλλογιέμαι
μέ τόν τρόπο πού έμαθα
μέ τό φόβο του νου πού κινδυνεύει

Τί έφταιξε,

Στέκονται όλα γύρω μου κοφτερά
κι άσάλευτα

Ἀνάληψη

Στά χαλάσματα πάλι
στά κίτρινα φύλλα

Κρεμασμένος ἀκόμη στὸν τοῖχο ὁ καθρέφτης
Ἡ ἀντλία τοῦ νεροῦ στά χορτάρια
κι ὁ φοῦρνος ἀνοιγμένος ὡς τὰ σωθικά του

Ἔνα σημείωμα σκονισμένο
Βασίλη
Θέλει ἡ μάνα
ν' ἀφήσεις δέκα δραχμές
νά πάρω ψωμί
Γειά σου

Βρέχει καὶ φέρνει φωνές ὁ αἶρας

Μαζεύομαι σέ μίαν ἄκρη
Γέλια καὶ χρώματα ξεφτισμένα
Ἦστερα πάλι σιωπή

Σταλλάζουν τὰ δέντρα

Φουσκώνουν οἱ τοῖχοι
κι ἀνεβαίνουν κομμάτια
ὡς τὰ σύννεφα

· Η πλάνη

Δέν εἴσουν γι' αὐτά
καί ράγισες

· Ὅμως δέ σ' ἄφηνε ἡ περηφάνεια

Φύτεψες στίς ρωγμές πρασινάδες
νά δείχνεις ἄλλος
κι ἄς περνοῦσε ἡ ἐρημιά
νά σέ πνίξει·
ὥσπου ἄνθισες
καί τούς ξεγέλασες ὄλους

· Ἐμπαινες σπίτι σά μουσική

Καί ξαφνικά λύγισες
ὅπως συμβαίνει
μέ κείνες τίς αἰφνίδιες ἀρρώστειες τῶν φυτῶν
Γέμισε φύλλα τό σπίτι ξερά

· Ἀκούω ἀκόμη τά χάπια σου
νά λειώνουν στό ποτήρι

Νυχτώνει

Κοιμισμένες θάλασσες τοῦ δειλinoῦ

Κοιτάζω τόν ἥλιο
τά τελευταῖα πράσινα φύλλα
Τίς κολόνες πού στέκουν ὀρθές μέσ' στό γαλάζιο

Χάνονται ὅλα στίς γραμμές τῶν βουνῶν

Ποιός ἀνοίγει χαράδρα τοῦ κόσμου
καί τή βαθαίνει;

Ποιόν νά ρωτήσω;

Τί σημαίνει ἀγάπη;
Πέφτει ἡ νύχτα ἀνεξερεύνητη

Καπνίζοντας κάνω δύο τά φεγγάρια
"Αδειος ὡς τό κόκκαλο
ἔρχομαι στό δικό σου νησί
νά μέ γιατρέψεις
μέ νερό καί βοτάνια

Βαθειά μου πληγή
μέ κρατᾶς ζωντανό

Βαθειά μου σιωπή

Ἄκούγοντας τὸν ἄνεμο

Συννεφάκι
κυλάει στήν πλαγιά
μέ τήν ποδιά τήν ἄσπρη
καί βελάζει
Χορεύει ὁ ἄνεμος
μέσ' στό μεντόχορτο
μεθάει
Σέρνει τὸν Ἄπριλη
στούς ἐλαιῶνες, κρυφά
καί τὸν ἔξομολογεῖ
Πιάνεται στά μαλλιά σου
χυμάει στό φῶς
καί χάνεται ὡς τή θάλασσα
Πλαγιάζει πράσινη ἢ βροχή
Κλείνει μιά ἀχιβάδα μαύρη στό δάσος
καί νυχτώνει

Ποῦ χάνεται τοῦτο τό ποίημα,

Συλλαβίζοντας τό δάσος
ἔμαθα τήν ἀκοή.

ΕΛΛΑΣ Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ε΄ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

ἡ πείρα μου ξέμαθε τόν κόσμο.

ΟΔ. ΕΛΥΤΗΣ, ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΣΗΜΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΤ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Στό βυθό

Χαράζει άθόρυβα
νυχτώνει άθόρυβα

Καλπάζει ή σιωπή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

Μαζεύοντας φύλλα και λέξεις

Στό δρόμο
Στά κίτρινα φύλλα

Μέ τή φλόγα νά καίει στά σωθικά
μέ τά χείλη
ν' ανάβουν πληγές

Πόση αιωπή νά σηκώσω

Βραχνός
μέ τις φόδρες γεμάτες βροχή
μ' ένα παλτό
πλωτό στους ανέμους

Δοκιμάζω τις λέξεις
κι ή πλάνη βαθαίνει

Ψιθυρίζουν τις νύχτες
σά δάσος

Σημειώσεις ενός τηλεγραφητή

Φαγωμένος παντού

Με τὰ γυαλιά τὰ σπασμένα στού αίμα
καί τήν όμίχλη στούς ώμους

Ποιός τὰ σπέρνει τὰ ρίγη;
Ποιός άνεμος;

Σήματα, κύματα,
Θάλασσα

Δέν έκανα γιά τηλεγραφητής
Ώστόσο ούτε νά γυρίσω πίσω μπορώ
ούτε ψηλότερα νά πετάξω

Γαληνεύω

Είμαι βαθειά γύρω μου
καί ή βροχή δυναμώνει

· Ο καθηγητής

Λυγίζει στον άνεμο

Κωνοφόρο

μέ δίχως κάλτσες

Μέ τον άνεμο στά μαλλιά

μέ τά τετράδια

ν' άνθίζουν γαλάζιο στίς τσέπες του

Μέσ' απ' τό σύρμα

Ξένος

· Αρχαίες κοιτίδες, θερμοκοιτίδες

θερμοκήπια δωματίου

μέ δίχως ήλιο

μέ καλύτερο ήλιο

Νυχτώνει

Τό χάπι

Τά χάπια

Μία αλεξίσφαιρη γάτα

που τή λένε θλίψη

πατάει από νίκελ

σέ νίκελ

ώς τό φεγγάρι

Μαζεύεται στή σιωπή

μεταναστεύει

· Η αλλαγή

· Ο γέρος τυλίγεται στις κουβέρτες
Γυρίζω τό κάδρο
· Ο γέρος τυλίγεται στις κουβέρτες

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

· Από τό αίμα τῶν ὀνομάτων

· Απλώνεται μαύρη λίμνη ὁ χρόνος γύρω μου
βουβή κι ὄλο βαθαίνει
Μέ ταξιδεύουν οἱ λέξεις κρυφά
· Ἐχω ἓνα τριμμένο παλτό
Δυό τσέπες ὀνόματα ξεφτισμένα
Τίς νύχτες
· κοιμάμαι μ' ἓνα τσιγάρο στά δάχτυλα
Κινδυνεύω

· Εὐδοκία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ἀκρόπρωρο

Καί κάποτε
ὁ ταξιθέτης σέ περνάει στή θέση σου

Θεατής

Στέκεσαι καί κοιτᾶς
Στήν ἄκρη τοῦ κάδρου
ἓνα φουστάνι πλωτό
πού λάμπει στό φῶς
Ἦστερα χάνεται

Ρίχνει ἓναν ἴσκιο πρὸς τὰ πίσω ὁ καιρός

Βλέπω πολλούς νά βουλιάζουν
Θυμᾶμαι τὰ κορμιά τους
μέ τεντωμένους τούς ὤμους
καί τίς φλέβες ἀνάγλυφες στούς κροτάφους

Ἦμως ποτάμι ὁ κόσμος καί δέ γυρνάει

Βγαίνω στούς δρόμους
συλλαβίζοντας τοὺς ἀνέμους

Ὁ μόνολογος ὀλοένα μακραίνει

Τελικά ἢ θάλασσα
δέν εἶναι γιά παιχνίδια

Ὁ χορός τοῦ θανάτου

Οἱ μυλόπετρες ἔχουν ἓνα ρυθμό
τό ξέρεις
καί ἡ σάρκα μίαν ἀντοχή
ὀρισμένη

Πλησιάζει ὁ χορευτής, διάφανος
μέ τούς χυμούς
καί τό βόμβο τῶν μελισσῶν

Γράφοντας κύκλους στό φῶς
βλέπω τήν πολιτεία
νά χορεύει πίσ' ἀπ' τόν ὦμο του
Νά ξεμακραίνει στή σιωπή
καί στόν ἥλιο
Πῶς ἀνεμίζει καί ριγᾶ
πῶς ντύνεται στά σύννεφα

Βγαίνει ἓνα ἄλογο ἄσπρο
μέσ' ἀπ' τό στήθος μου
καί γλιστράει ἀργά πάν' ἀπ' τίς στέγες

Ἄνεβαινοντας τό γαλάζιο βυθό

Φέγγεις στά ροῦχα σου

Μέ τ' αὐλάκια στό μέτωπο
καί τό Ο τοῦ πόνου στό στόμα

ἄνεβαίνεις στόν ἄλλο βυθό

Δίχως στεφάνι

Ἄδειος μέ τίς λίμνες στά μάτια

καταπίνοντας τό γαλάζιο

καί τή στάχτη τῶν ἄστρον

Τά βουνά χαμηλώνουν στά γόνατα

Εὐσσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ο άνθρακωρύχος

Αποθέτω τή σκουριά πού αγάπησα
τούτα τὰ χελιδόνια σιωπῆς πάνω στά χείλη μου
καί τό αίμα τό μαῦρο
πού γράφει στοές στή δύσκολη σάρκα σου

Γεννήθηκα καί χάνομαι μέσα σου

Σέ νήστεψα χρόνια καί σύ κόβεις τίς φλέβες σου
Ποῦ θά κοιμήσεις τόν πανικό μου

Ευρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ἄνοιχτή φυλακή

Ἄν καί ἡλιοτρόπιος
κινουῦμαι μέσα μου
ὅπως γεννήθηκα μέσα μου
Βαθαίνω στήν πληγή
μαζεύοντας τά δῶρα της

Πάσχω τά πάθη
καί τίς τριβές τῶν ὁρίων
Δέν ἔχω ἄλλα καταφύγια φωτός

Βαραίνει ὁ κόσμος στό ψέμα

Ναυαγός ἐνδοφλέβιος
ιδρύω μιάν ἄλλη ὄψη
μέ τό λεξικό τῆς σιωπῆς

Δέν τόθελα αὐτό

Ἄλλωστε τ' ἄλλα μου ματια
εἶναι τά δικά σου

Ο μυστικός καταχτητής

Τά ίδια τρένα
Μέ τόν καιρό συνηθίζεις

Γερνούν οί ταξιδιώτες
γίνονται δύστροποι

Ο κλειδοῦχος γελάει
μ' ἓνα ταιγάρο στό στόμα
ὀρίζοντας πάντα τήν ἴδια κατεύθυνση

Αὐτόν οί ταξιδιώτες δέν τόν βλέπουν

Φτάνοντας στό σταθμό
προβάλλει μαυλιστικός
ἀπό τό σκοτεινό του βασιλείο

Εὐρωπαϊκή Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

Ἀνασκαφή

Καταχωρεῖσαι ἐκτός σιωπῆς

Μέ τό χέρι σου στή λαβή
καί τό σπαθί σάπιο στό χῶμα

Ἀνυποψίαστος

Οἱ εἰδικοί ἀποφαινόνται
θέση ταφῆς
αἴθουσα καί ἀριθμός

Φυσάει ἓνας ἀέρας στίς φοινικιές
Ἐνα κλωνάρι σπάζει τό τζάμι
καί γονατίζει στό πάτωμα

Γυρίζω καί

βλέπω ν' ἀποτυπώνεται
ἡ μορφή σου στίς φυλλωσιές

Τό χῶμα πού μένει

Γιά ποιάν ἀλήθεια μιλῶ

Λείπουν πολλά γύρω
Κι ὀνόματα κι ἐργαλεῖα
κι ἔκανα ἐργάτης ἐδῶ γιὰ χρόνια

Κομμάτια
καί χῶμα
καί χῶμα πού μένει

Ποιός ἀπ' τοὺς δύο μας εἶναι ἀληθινός

Στέκομαι στὸν καθρέφτη
καί βλέπω ἐσένα
καί κόσμο νά ξεμακραίνει στὰ σύννεφα

Ἔρχεται τὸ πρῶτο ἀστέρι
καί ξετυλιγεῖ ἓνα μαῖρο πανί
ὡς τὴ θάλασσα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' Ο ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ	
· Η τύχη τῶν ἀποδημητικῶν	11
· Ἀσκησιὶ σιωπῆς	12
· Ἐκφοβισμὸς	13
· Ὁ ἐπιλοχίας τοῦ χρόνου	14
· Τὸ μπόϊ	15
· Τρελλὴ μάνα	16
· Ὁ περίπλους	17
· Ἀντιγόνη	18
· Ξανά	19
Β' ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ	
· Τὸ τρένο	23
· Ὁ χορὸς τῶν μεταμφιεσμένων	24
· Ὁ κυνικός	
· κι αὐτὴ πού τὴν εἶπαν ἀλήθεια	25
Γ' ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ	
· Τὸ καλοκαίρι	31
· Ἀγνοία	32
· Μὲ ἓνα κοντύλι φῶς	33
· Γυφτάκι	34
· Προοπτικὴ	35
· Κι ὅμως	36
· Ὁ θάνατος τοῦ κύκνου	37
· Δέντρο τῆς πόλης	38
· Ἡ διαδρομὴ	39
· Ἡ φωτογραφία	40
· Τὸ ναυάγιο	41
· Ὅσο κρατᾶει ὁ στεναγμὸς	42
· Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἀντοχῆς	43

Δ' ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΝΟΣΤΟΥ

Ο κυνηγός τής επιστροφής	47
Σάν όνειρο	48
Δίχως απόκριση	49
Ανάληψη	50
Η πλάνη	51
Νυχτώνει	52
Ακούγοντας τόν άνεμο	53

Ε' ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Στό βυθό	57
Μαζεύοντας φύλλα και λέξεις	58
Σημειώσεις ενός τηλεγραφιστή	59
Ο καθηγητής	60
Η αλλαγή	61
Από τό αίμα τών όνομάτων	62
Ακρόπρωρο	63
Ο χορός τού θανάτου	64
Ανεβαίνοντας τό γαλάζιο βυθό	65
Ο άνθρακωρύχος	66
Άνοιχτή φυλακή	67
Ο μυστικός καταχτητής	69
Τό χώμα πού μένει	70

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

ΕΛΛΑΣ Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτ

55845

KON

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΑΣ

55845

KON